

Blixt från klar himmel

av Joakim Hertze

©2006 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Mörkret hade sänkt sig över Skummeslövstrand och världen hade lagt sig att sova. Dagens friska bris hade mojnats och havet låg nu nästintill spegelblankt. En nymåne målade strandremsan i bleka färger och världen såg nästan svartvit ut. Illusionen bröts emellertid av Båstad, som blinkade förföriskt med sina gula stadsljus i fjärran.

Flickan kom gående på en av de sandtäckta småvägar, som förbinder stranden med den gamla sommarstugebebyggelsen. Augusti hade kommit med svalare väder och trots en stickad ylletröja och ett par jeans kände flickan sig frusen.

Hon hade gått dessa nattliga promenader ner till stranden så länge hon kunde minnas, men hon visste inte varför. Det fanns ingen rationell förklaring, men ändå drogs hon hit som en mal till en gatlykta. Det var som om en osynlig kraft kallade på henne, tjusade henne och drog henne till sig. Flickan kände en sällsamt dov förnimmelse i maggropen – nästan som nervositetens fjärilar, fast med ett inslag av välbehag.

Hon stod stilla längst ner vid vattnet och tittade ut över havet. Ljudet av en bil försvann i fjärran, i övrigt var världen tyst. Det var en stjärnklar natt och när flickan lyfte blicken kunde hon se Orion spanna sin båge över himlavalvet. Den molande känslan växte i maggropen. Hon funderade över vad det var som drog henne hit ner natt efter natt.

En bit upp från stranden susade trädkronorna till i en vindpust från ingenstans. Flickan drog tröjan tätare in på sig och plötsligt visste hon svaret på sin fråga. Hon hade kommit hit för att dö.

Blixten slog ner från en klar himmel. För en bråkdels sekund lystes hela stranden upp av ett vitt ljus och till ljudet av en öronbedövande knall lyftes flickan upp från marken. Buren av naturens vrede roterade hon genom luften och slog sedan med våldsamt kraft ner i sanden tio meter längre bort. Hon fortsatte att rulla ytterligare två meter

innan rörelsen avstannade. Flickan gav ifrån sig en ljudlig suck och blev liggande med ansiktet neråt.

I det svala månskenet höjde och sänkte sig bröstkorgen oregelbundet. Hennes högra hand spratt till och öppnades och stängdes några gånger. Under jeanstyget syntes den stora lårmuskeln på höger ben omväxlande spännas och slappna av på ett nästan rytmiskt vis. Flickans handledsklocka skimrade svagt i månljuset. De fluorescerande visarna stod stilla – för evigt frusna i tiden. Atmosfären fylldes sakta av en knappt förnimbar doft av svavel. Världen var stilla igen.